

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DIVOKÉ
TEMNÉ
POBREŽIE

CHARLOTTE
McCONAGHYOVÁ

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

**DIVOKÉ
TEMNÉ
POBREŽIE**

**DIVOKÉ
TEMNÉ
POBREŽIE**

**CHARLOTTE
McCONAGHYOVÁ**

TATRAN

Z anglického originálu Charlotte McConaghy: Wild Dark Shore,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Flatiron Books,
New York 2025,

preložila Milada Pauleová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5639. publikácia a 228. zväzok edície

LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Přebal a knižnú väzbu navrhol a spracoval Peter Zentko.

Zodpovedný redaktor Matej Rumanovský

Jazykové redaktorky Jana Piroščáková, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

Published by arrangement with Flatiron Books.

All rights reserved.

Copyright © 2025 by Charlotte McConaghy

Translation © Milada Pauleová 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1889-4

Pre moje deti Finna a Hazel

Jestvuje krajina života a smrti
a mostom medzi nimi je láska,
jediná možnosť prežitia, jej jediný zmysel.

THORNTON WILDER: *MOST SAN LUIS REY*

Rowan

Svoju matku som takmer celý život nenávidela, ale práve teraz, keď sa topím, vidím jej tvár.

Tvár, ktorú vidím, keď sa preberám z bezvedomia, je iná. Drsná, ošľahaná vetrom, so zhrubnutými črtami. Práve na ňu hľadím, keď na mňa zrazu doľahne nával bolesti, a viem, že jej obraz bude vždy spojený s touto bolesťou. Kedykoľvek uvidím túto tvár, spomeniem si na prenikavé bodanie, ako ma vlečú po skalách, ako sa mi trhá koža a odkrýva sa mäso. Na hrudníku budem cítiť praskavý tlak. Ten pocit bude taký živý, akoby sa dookola opakoval. Jeho tvár, návrat. Topenie.

Fen

Doniesla ju voda počas búrky, pridržala sa kopy naplaveného dreva. Dievča ju vidí medzi tuleňmi, ako si razí cestu medzi ich tučnými spiacimi telami a kolíše sa na vodnej hladine. Divoké vlny hádžu s prílivovým prúdom kus dreva čoraz bližšie. Niečo biele ako mlieko osvetľuje mesiac. Plece, pomyslí si. A riasy vo vlasoch. A ruka krehko sa pridriavajúca dreva.

Dievčina sa ponorí do čierneho burácania. Ponorí sa a vypláva. Načiahne sa za tou hruškovitou vecou, aby ju uvoľnila. Keď sa jej nohy dotknú piesku, postaví sa a ťahá naplavené drevo za sebou. Vlna jej šľahá do stehien a bokov, ale ona vie, ako sa vo vode pohybovať, aby nespadla. Po celý čas sa všetko pripravuje na niečo hrozné. Na niečo, čo všetko zmení. Posledná vlna však posielala spleť driev na breh a dievča trhá chumáč rias, aby telu odkrylo tvár. Nie je opuchnutá, sinavá či dohryzená. Dýcha.

Dievčina sa volá Fen a teraz žije tu, na tomto nechránenom kúsku pobrežia, spolu s víchrovníkmi obrovskými i severskými, s tučniakmi i tuleňmi. Už nejaký čas nebola hore na kopci, kde v majáku žije jej rodina. Nerada opúšťa more. No túto noc je búrka a tá žena... Blesky na obzore a dážď, ktorý počuje, sa náhle približujú. Rýchlo premýšľa a namiesto toho, aby sa pokúsila telo uvoľniť, vlečie po piesku všetko, čo je namotané na dreve, koľko len vládze. Dovolí si ešte jeden pohľad na tú tvár, na stvorenie, ktoré vlečie preč od mora, takého obrovského,

až sa rozum zastavuje. Je to pre nich dar alebo skôr niečo, čo nechcú? Potom sa Fen rozbehne.

Toto je miesto búrok. Lenže táto búrka, práve táto, bude najhoršia zo všetkých, ktorým čelili, odkedy sem prišli. Vie to, len čo sa dostane na vrchol kopca a zrazí sa s vetrom. Ten jej podrazí nohy. V dialke vidí svetlá v dome. V povetří poletuje niečo biele, posteľná plachta zo šnúry na bielizeň. Všetci vedia, že na noc nemajú nechávať vyvesenú bielizeň vonku, niekoho môže tá stratená plachta dostať do problémov. A za ňou sa neovládateľne rúti po tráve jeden z vozíkov na náradie, nadvihlo sa mu koleso a potom sa preklopil, obsah sa vysypal a toto – tieto vzácne kusy náradia ponechané vonku – je ešte väčšia pohroma ako plachta.

Napokon ani nemusí zápasíť celou cestou až do domu. Otec ju sleduje a len čo zbadá, ako sa zdvíha hrebeň vody, rozuteká sa za ňou. Stretnú sa v tme, na cestičke vedúcej na breh. Ani jeho mohutné telo nie je nič proti takému vetrisku, a keď si ju cestou domov pritúli, celkom sa zhrbí.

„Stoj!“ zakričí. „Oco! Potrebujeme Raffa.“

„Tu som,“ zjavil sa pri jej druhom boku, takmer rovnako vysoký ako jeho otec, pobádajúc ju, aby zrýchlila.

„Počkajte!“ zvolá Fen a vie, že odteraz sa čas bude deliť na čas predtým a potom. „Je tam žena.“

Dominic

Rodič by nemal mať obľúbené dieťa, ale ja mám. Svojho najmladšieho. Aj keby len o chlpa a keby mi k hlave priložili zbraň. Keby som naozaj, naozaj musel na to odpovedať. Nie preto, lebo sme si veľmi podobní, to platí pre môjho najstaršieho a mňa. Ani preto, že by sme si boli najmenej podobní: to je moja dcéra a ja. Možno preto, lebo je zvedavý, láskavý a taký milý, až by človek plakal. Možno preto, lebo šepká vetru a ten mu odpovedá. Najpravdepodobnejšie je však to, že dôvod nepoznám. No môže to byť pre ten krátky moment dávno v minulosti, keď som chcel, aby zomrel.

Svojho najmladšieho nechávam v bezpečí a teple postele. Je primálny na to, aby vyšiel do búrky, hoci on by bol radšej, keby mohol ísť s nami. Keď nasledujem svojich dvoch starších potomkov na pláž, prší. Tulene sa stiahli pod vlny. Tučniaky sa zhrkli do svojich hniezdisk. Raff a ja nesieme tú ženu medzi sebou a po centimetroch sa posúvame späť po dlhej, klukatej cestičke. Nie sú tu žiadne stromy, čo by nás chránili. Nie sú na celom ostrove, sú tu len kopčeky striebřistých trsov trávy lipnice ročnej a cesta, ktorá sa každým krokom smerujúcim naproti vetru pomaly zväčšuje. V ušiach nám kvíli vietor. Pri takejto búrke hrozí nebezpečenstvo, že nás zrazí na nohy a zosunie z vrška nadol.

„Len kráčaj, chlapče,“ hovorím a Raff predo mnou húževnato pokračuje v chôdzi.

Dcéрка hovorí, že tá žena dýcha. Dýcha ako-tak a ja viem, že Fen ju bez slova pobáda, nech kráča, chce, aby sa jej telo malo vôľu udržať sa pri živote. Moja nádej je menšia, ale zároveň tuším, že keď to zvládla až doteraz a dostala sa tak ďaleko, aby prežila v takom divom oceáne, musí byť odolná.

Už som videl, ako oceán unáša telo, a v takej situácii človeka prejde prehnaná domýšľavosť. Na taký úder sme jednoducho prislabí. Žena, ktorú sem priplavilo takéto more – oveľa búrlivejšie ako zvyčajne –, sa drží s ohromujúcim vzdorom. Na jednej strane má otvorené rany, na celej ľavej strane, a ja si nedokážem predstaviť, ako je možné, že nemá v pľúcach vodu. Mojmím prvoradým záujmom je však podchladenie. Jej dýchanie a tep srdca sú veľmi slabé.

Keď sme už späť v dome, spolu s mojimi tromi deťmi opatrne vyzlečieme žene šaty, teda to, čo z nich zostalo. Orlyho pustím k jej topánkam a pančuchám a Raffovi a Fen dovolím, aby mi pomohli so zvyškom. Nechávame jej len spodnú bielizeň. Aj Fen si vyzlieka šaty. „To nemusíš,“ hovorím, no ona bez slova vylezie na posteľ, aby cudzinku zohriala svojím teplom. Bol to naozaj jediný spôsob, ako ju zohriať. S chlapcami navšívame okolo nich deky a žene kontrolujeme teplotu. Pomaly stúpa. Hodiny plynú, ako okolo nej pobehujeme, sledujeme ju a čakáme. Ktovie, čo si myslí moja dcérka, keď takto ponúkla svoje telíčko, aby zachránila cudziu osobu.

Neskôr, keď sa zdá, že žena je už dosť zohriata a viac to nepotrebuje, Fen sa oblieka. Na plachtách a na ženinej pokožke vidno krv. Tvári sa, že si to nevšimla. My sa zameriame na ošetrovanie jej rán a pinzetou z nich starostlivo vyberáme zdrapy látky zo šiat. Žena má chudé a pevné končatiny a vyholenú hlavu. Tvár, na ktorú som sa sotva pozrel, má hranaté a ostro rezané črty. Pevná čeľusť zatína zuby. Keď sme už odstránili všetko nepotrebné, zašívam jej najhoršiu ranu. Moje prsty sú priveľké, takže sú nemotorné. Odreniny vydezinfikujeme a telo obväzujeme všetkou gázou, ktorú máme. Má horúčku. Na dotyk je rozpalená. Vydáva zvuky, ktoré nás všetkých ľakajú, no uvedomil som si

to a posielam deväťročného syna von z izby. Zlostí sa, chce pomáhať. Viem, že sa búrky bojí viac než zvukov tejto ženy. Nechám sa obmäčiť a dovolím mu zostať. Vyzerá to, že v túto noc máme zostať spolu.

Sedíme pri nej a sme svedkami jej záchvatov. Vonku zúri búrka. Keď sa zatrasú okná, Orly zafňuká, ale staré kamene držia pokope. More o ňu ešte stále bojuje, nepúšťa svoj úlovok. V najtmavších nočných hodinách myslím na to, že ak aj prežije túto noc, oceán si ju jedného dňa vezme späť.

Dominic

Deti som priviedol na ostrov Shearwater pred ôsmimi rokmi. Nečakal som, že budeme mať na ostrove pocit, akoby tu strašilo, ale majú, kde bývame, stáročia vysielal signály mužom, ktorí založili svoj život na krvi iných bytostí tohto sveta. Odmietanie týchto lovcov tuleňov a veľrýb tu dodnes cítiť pozdĺž opustených pásov čierneho pobrežia a v strieborných ligotajúcich sa vrchoch. Keď Orly prvý raz priznal, že počuje hlasy, šepot všetkých zvierat zabitých na tomto území vrátane – na dôvažok – všetkých *druhov* tuleňov, ktoré dostali ranu do hlavy a celkom ich vyhubili, vážne som pomýšľal na to, že deti odtiaľto odvediem. Môj duch mi však napovedal, že tie hlasy môžu byť dar. Spôsob, ako si to uchovať v pamäti, lebo celkom iste by si to *niekto* mal pamätať. Nevie, či by takéto bremeno malo niesť dieťa, ale sme tu, zostali sme a myslím na to, že moja žena mala vlastne pravdu. Myslím, že tie zvieratá prinášajú môjmu chlapčekovi útechu.

Zväčša tu býva ticho. Život s jednoduchými každodennými povinnosťami, s trávou, kopcami, morom a oblohou. Život s vetrom, dažďom, hmlou a úsmevmi, s hlavami pri sebe okolo ohrievača a s knihami, ktoré každý večer čítame. S rukami zvierajúcimi šálky s horúcim kakaom alebo so sklonenými hlavami vzdorujúcimi zlému počasiu, s mokrou bielizňou zhodenou na prahu a pokusmi spoznať z diaľky rozdiel medzi víchrovníkom obrovským a albatrosom. So zamrznutým jedlom a niekedy s filmami, ktoré sme si stiahli, so školskými úlohami, s cvičením a hudbou. S klokotavým revom tuleňa slonieho alebo telom uškatca vykrúteného do tvaru banána, či s nápadným

oranžovým obočím tučniaka veľkého v poslednej kolónii na svete. So semenami. S výchovou detí. S ustavičným zápasom, čo im povedať o svete, ktorý sme opustili.

Každú chvíľu sem prichádzajú lode so zásobami a vedcami. Napriek tomu, že Shearwater je úžasný, nie je to ostrov pre turistov. Je vzdialený, ťažko sa sem dostať. Okrem hŕstky výskumníkov skúmajúcich tunajší život, podnebie a príliv sem neprichádza takmer nikto. Celkom iste sem ľudí nedoplaví more. Trápi ma, že mám v hlave myšlienku, ako je možné, že tá žena žije. Okolité oceán je nebezpečný a studený a pevnina je odtiaľto vzdialená tisíce kilometrov. Musela vypadnúť z lode, ale nedáva mi zmysel, že by sa nejaká plavila neďaleko nášho pobrežia. Zásobovacia loď má prísť až o niekoľko týždňov a jediné lode, ktoré sa v okolí plavia, sú ďaleko na mori, na trase južne od Antarktídy. Keby z takej niekto vypadol, znamenalo by to istú smrť. Samozrejme, ibaže by sa jej loď plavila sem, na Shearwater.

Raff a ja ráno odhadujeme škody. Odkvapové rúry ležia na zemi a voda sa dostala pod dvere, ale náš maják je zoči-voči takému vyčíňaniu odolný. O zdrojoch elektriny sa to nedá povedať. Kráčam so synom hore vrškom, kde sme zistili, že obe veterné turbíny prišli o hriadele. Jeden odletel stovky metrov ďaleko a zostal doluznak ležať, kým druhý trčí zo zeme, akoby salutoval vlastnému skonu. Solárne články sú doškriabané, strieška na prístrešku je odklopená a posunutá, čo umožňuje batériám absolútne voľne udierať. Strechu budem musieť vymeniť. Zatiaľ natiahneme plachtu, aby sme skúsili ochrániť zvyšné batérie. Je príliš komplikované presmerovať a nahradiť všetky káble. Aj tak je polovica z nich nefunkčná. Druhá polovica ešte má v sebe trocha prúdu a bude ich treba natiahnuť na veľkú vzdialenosť.

Prežitie na odlahých miestach závisí od konštelácie nepredvídateľných udalostí. Ak odíde jedno, nahradí ho druhé. Nikdy sa mi nestalo, že by všetky solárne články, polovica batérií a obe veterné turbíny odišli naraz.

„Stále máme diesel,“ ozve sa Raff, keď kráčame domov. Necítim z neho žiadny strach, len akýsi sústredený záujem.

Jediné, bez čoho sa nezaobídeme, je kúrenie. Za normálnych okolností by sme sa priamo spojili s pevninou rádiom a požiadali o pomoc. O opravárov, súčiastky, viac plynu, viac diesla. No bohužiaľ.

Kráčame s Raffom pozdĺž výbežku. Nie je na to skutočný dôvod, ale nechávam ho, aby išiel prvý, veď nohy ho sem často privádzajú. Shearwater je dlhý úzky ostrov rozdelený na dve časti. Sever je hornatý a zväčša neprebádaný, juh menší, prítazlivejší. Práve tam stoja rozličné budovy vrátane nášho majáka, poľných chát, komunikačných staníc a úložiska semien. Obe strany spája kúsok zeme ako prst, úžina, úzky a nízky útvar. Hovoríme jej štipec a práve tam je výskumná základňa. Tvoria ju niekoľko dlhých bielych hliníkových lodných kontajnerov, aby sa zabránilo hrdzaveniu v slanom ovzduší, a niekoľko drevených búdok. Mišmaš sedemnástich malých objektov postavených v priebehu mnohých desaťročí. Jedáleň a kuchyňa. Laboratóriá. Nemocnica. Skladovacia jednotka. Spálne. Ešte donedávna s komunitou ľudí, kde to bzučalo ako v úli, ale dnes je to komplex prázdnych budov. Dobré aj tak, lebo cez múry a dvere špliecha voda. Výskumná základňa akoby plávala na hladine rybníka.

„Dofrasa!“ zahreší Raff.

Ešte nikdy doteraz sa príliv nedostal tak vysoko.

Som otrasený, ale nechcem, aby to na mne poznal.

Ešte stále máme nejaký plyn na varenie a ručný ohrev vody, aj diesel do generátora, aby bežala mraznička, takže naše zvyšné zásoby potravín sa nepokazia. Všetko ostatné však prestáva fungovať. Už nemáme svetlo, nemôžeme používať nabíjačky na počítače, telefóny, stereo ani práčku, vysávač či elektrické náradie. Deti nereptajú, keď im hovorím, že udržať toto miesto v chode je nikdy sa nekončiaca skúška v riešení problémov, čo chápú. Robím si však starosti, či je elektrina na južnej pláži, v trezore, kde je úložisko semien, či aj ten neprestal fungovať. Raffovi kážem opraviť poškodené odkvapové rúry a balím si batoh na prenocovanie mimo domu. Čaká ma desaťkilometrová

túra k úložisku, takže prenocujem v jednej z poľných výskumných chát na ceste.

Najprv nazriem do izby, kde leží tá žena. Orly sedí na peľasti jej postele, číta jej z knihy o botanike, ktorú sa jeho neveriteľný mozog nepochybne naučil naspamäť. Odkedy prišla, takmer sa od nej nevzdialil.

„Ako sa cíti?“ Ponorím sa do kresla pri okne.

Pokrčí plecami. „Vyzerá, že je v poriadku. Dýcha.“

„Nemusíš tu zostať.“

„Viem.“ Pohráva sa s rožkom strany, urobí na ňom somárske uši a potom ich narovná. „Len sa mi zdá, že keď sa zobudí, mal by tu niekto byť.“

Uvažujem, koľko mu mám povedať o svojich obavách týkajúcich sa úložiska. Napokon poviem len: „Idem na juh, prenocujem tam.“

„Môžem ísť s tebou?“

„Tentoraz nie, chlapče.“

Žena si niečo zamrmle popod nos a hoci nie je mŕtva, je na nej niečo neprirodené – oživená mŕtvola. Ruka s dlhými prstami najprv zatne päšť, potom ju uvoľní.

„Neupni sa na to veľmi,“ hovorím mu.

„Na čo?“

„Že prežije. Možno nie, rozumieš?“

„Áno.“ Študuje jej tvár, ja študujem jeho. „Je to... prečo sa neprebúdzajú?“

„Neviem, chlapče. Veľmi dlho plávala. Možno ešte stále pláva.“

Globálne úložisko semien na ostrove Shearwater postavili tak, aby vydržalo čokoľvek, čím ho svet zasiahne. Malo by prežiť ľudstvo, pretrvať do budúcnosti pre prípad, že by ľudia jedného dňa potrebovali znova pestovať potravu od samého začiatku zo zásob, ktoré zostali. Zväčša sú to len štipky. Drobné čierne bodky. Nič viac. Tento poklad uchovávame zakopaný v škatuliach pod zemou na konci sveta, kde ani líšky nedávajú dobrú noc. Posledná nádej pre tieto druhy a posledná nádej aj pre náš druh.

Myšlienka je to úžasná: zachrániť ľudstvo. Ak mám byť však úprimný, nie preto sme sem prišli. Potreboval som jednoducho prácu a potreboval som, aby bola veľmi ďaleko. Zmysel prišiel neskôr. Popravde, prišiel vtedy, keď môj najmladší spoznal jeho rozmer.

Zatiaľ čo úložisko semien je majetkom Spojených národov, jeho správu zverili agentúre Tasmania Parks and Wildlife Service, ktorá riadi aj prírodné rezervácie a výskumnú základňu na ostrove Shearwater, ktorý patrí, vzhľadom na svoju zemepisnú polohu, Austrálii. Mňa prijali ako správcu všetkých objektov na ostrove vrátane obrovského zamrznutého úložiska na samom južnom konci. Spočiatku, keď sme sem prišli, vydával som sa často na výlet po ostrove. Keďže Orly bol veľmi malý, nemal som inú možnosť, iba ho brávať so sebou. Rozčuľovali ma tieto pravidelné túry, radšej by som sa bol venoval údržbe vedeckej základne alebo majáka. Ako však Orly rástol, na prechádzkach všetko skúmal. Všetkého sa dotýkal, k všetkému privoniaval a všetko zbieral. A keď sa naučil rozprávať, menoval rastliny, ktoré sme videli, a potom semená, ktoré sme išli kontrolovať. Jeho očami som začal vidieť, že táto práca je vlastne *dôležitá*. Začal som si predstavovať, na čo sa tie semená používajú, predstavoval som si, že svet ich bude potrebovať. Cítil som sa lepšie, že som radšej tu, na ostrove, ktorý chráni svoju poslednú potácajúcu sa nádej, než na pevnine, ktorá bude potrebovať, aby ju zachránili. A pri každom nebezpečenstve, ktoré hrozilo Shearwateru, pri každom zápase som myslel prinajmenšom na to, že nie sme späť tam, kde treba zápasiť s požiarmi, povodňami, nedostatkom potravy a so všetkým ostatným.

Prinajmenšom sme tu, na mieste, ktoré sa zdá nehostinné, kým sa mu neprizriete zblízka. Kým nezačnete vidieť jeho krásu a nehu. Kým neuvidíte jeho skrytú hojnosť.

Nikdy som nijaké miesto nemiloval, až kým sme neprišli sem.

A teraz je to preč. Úložisko semien sa zatvára. Zámer bol taký, že vydrží naveky, no teraz triedíme a balíme semená na prepravu a už o celé dva mesiace odídeme aj my so všetkými malými čiernymi bodkami, ktoré mali šťastie, že sú dosť dôležité na to, aby ich premiestnili.

Tunel je suchý. Vždy. Musí byť, tak je naprojektovaný. Okrem dneška, keď vstúpim do ústia, kde sa začína dlhý zostup a čižmy mi začnú člapkať. Zastavím sa a civiem do tmy. Pre túto „neprávosť“ sa mi zježia chlpy na rukách. To nie je možné.

Člapkám, keď schádzam do podzemnej komory s vákuovo zapečatenými dverami. Ako dvere na chladničke. Ak sa voda dostala dnu, bude naozaj problém, ale nestalo sa to. Vydýchol som si. Takže len tunel, to je v poriadku. Bude to v poriadku. V úložisku je ešte sucho. Keď však kontrolujem teplomer, moje obavy sa naplnia. Svetlo funguje, ale chladiaci systém skratoval. Je tu o stupeň teplejšie, ako by malo byť.

Veľmi dobre sme vedeli, že držať v bezpečí semená je dôležitejšie než seba samých. V kútiku duše uvažujem, či nechať tisíce druhov zničiť, aby som zachránil život svojich troch detí. Keby som mal odkloniť energiu, ktorú používame na vykúrenie majáka, možno by som semenám získal trocha času navyše. Odpoveď je však jednoduchá a myslím si, že sem nemali posilať muža, ktorý má deti. Takýto muž si nikdy nevyberie možnosť, ktorú od neho očakávajú.

Postavím do tunela čerpadlo, odviním dlhú tmavú hadicu, až kým sa jej koniec hadovitým pohybom nedostane na denné svetlo. Ak hladina vody dosiahne istú výšku, čerpadlo sa zapne automaticky. Potom prejdem ku každej z tridsiatich uličiek v úložisku. Sú suché, a tak sa tam nezdržujem. Napriek všetkému, napriek dôležitosti tohto miesta a týchto čiernych bodiek, nie som tu dolu rád. Nie som si istý, prečo to dokonca aj pre mňa zostáva záhadou. Niečo, čo možno súvisí ešte s dobou pred vznikom života na zemi, čo je istým spôsobom smrť, hoci Orly by mi povedal, že mi šibe, lebo toto miesto je opakom smrti. Možno je to všetko dokopy, spôsob, ako sa život udržuje v štádiu spánku. Možno to nemá vôbec nič spoločné so semenami a je to jednoducho podzemie alebo hlboká studená morská hĺbočina. Nech už je dôvod akýkoľvek, toto miesto ma vyvádza z miery, a tak člapkajúc vychádzam v čižmách späť na povrch.

Vyleziem na vrchol kopca, kde krovie uvoľňuje cestu dlhým trsom lipnice, obrátim sa a hľadím na obzor. Je to ako uprene sa dívať na koniec

sveta. Tam dolu sa rozprestiera Antarktída, ale podo mnou leží nekonečný oceán. Jeho okraj je výrazný. Ak urobím jediný krok nesprávnym smerom, spadnem a nikdy, ani na jediný okamih, na to nebudem môcť zabudnúť.

Poľné chatky ležia medzi machom obrastenými vrškami na línii pobrežia. Sú prístupné len po kľukatých kovových schodíkoch zabudovaných do skál. Dostať sa k nim mi zaberie zvyšok dňa. Dnešnú noc prespím tu. Po zotmení už nechodíme von a zvyčajne nevychádzame z domu vôbec, iba ak vo dvojiciach. Teraz som to pravidlo porušil, ale nechcem, aby moje deti videli, čo nás čaká. Chatky sú akési kontajnery, ktoré sem pred mnohými rokmi úplne zariadené doviezla nákladná loď. Modrá chatka (pomenovaná podľa modrých dverí) je najbližšie, kým červená stojí trochu ďalej a bližšie k vode. Kedysi v nej bývali štyria vedci. Teraz sú všetky chatky prázdne. Voľakedy tam bola aj tretia, so zelenými dverami.

Modrá chatka je posledné miesto, kam chcem vkročiť. Žena v bezvedomí sa ďaleko nedostane, ale keď sa zobudí, napokon by mohla nájsť cestu sem dolu, čo znamená, že to nemôžem dlhšie odkladať. Vleziem dnu. Chvíľu trvá, kým si moje oči zvyknú na tmu. Smrdí tam čosi mrazivo zlé.

Dnu sú dve posteľe, prejdem okolo nich do kuchyne.

Nie je taká ponurá, ako si pamätám, ale stále je dosť ponurá.

V batohu som priniesol hrubú kefu, handry, uteráky a bielidlo. Kľaknem si a začnem drhnúť krv.